

Arrest

nr. 186 602 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 5 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 december 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 23 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 06/07/2015
Overdracht CGVS: 19/10/2015*

U werd gehoord op 1 december 2016 van 9 uur 10 tot 12 uur op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Chachatrian, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tot de Abgal-clan.

U werkte als schoonmaakster in het kantoor van de districtsgouverneur. Op een dag werd u gebeld door mensen die zeiden dat u een ongelovige was en hun bevelen moest opvolgen. U dacht dat het om een grap ging en legde neer. Een tijdje later werd u voor de tweede keer opgebeld. Er werd u gezegd dat u zaken voor hen moest doen en dat u naar hen moet komen of zij naar u. Elf dagen later, terwijl u op straat liep, stopte er een wagen naast u. Er sprongen mensen uit die u in de auto dwongen. Er werd u een blinddoek omgedaan en u werd ergens naartoe gebracht. U werd opgesloten in een kamer. Uw bewakers zeiden u dat u geweigerd had voor de islam te werken en dat u onrein was. Een tijdje later werd u gebeld door M., de leider van de mensen die u hadden ontvoerd. Hij zei u dat hij wou dat u voor hen kwam werken, voor de islam. Na het gesprek werd u door één van de bewakers geschopt en geslagen. Vervolgens werd u door hem ook verkracht. De tweede bewaker kwam ook binnen en deed mee. Op een gegeven moment werd het gebouw waar u zat aangevallen door troepen. De soldaten kwamen uw cel binnen. Een van de soldaten herkende u als de vrouw die vermist was. Hij heeft u meegenomen. Toen hij u meenam viel u flauw. U werd wakker in het ziekenhuis. U hoorde dat van één van de twee aanvallers vermoord was en de andere ontsnapt. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werd besloten dat u het land moest verlaten. U verliet Somalië op 10 mei 2015 en kwam aan in België op 5 juli 2015. De volgende dag, 6 juli 2015, vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een medisch attest, uw medisch dossier, een medisch attest waaruit blijkt dat u in het verleden VGV hebt ondergaan, een attest van de organisatie 'Woman Do' over uw psychische toestand, uw geboortecertificaat en de Engelse vertaling van dat document.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw werk als schoonmaakster in het districtsgebouw ongeloofwaardig zijn.

Zo wordt u tijdens het gehoor gevraagd waar u werkte. U antwoordt hierop dat u werkte in het districtsgebouw (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd om wat specifieker te zijn, antwoordt u dat elk district een districtsgebouw heeft en dat u het uwe moest schoonmaken (CGVS, p.6). De vraag wordt u nog drie maal gesteld zonder dat u er een antwoord op kunt geven. Uiteindelijk zegt u dat het een groot gebouw was, gelegen tegenover het politiekantoor en dat de kleuren geel, wit en blauw waren. In het gebouw zelf waren verschillende kantoren. Gevraagd hoe de twee kantoren, die van de districtscommissaris en de adjunct-commissaris, eruit zagen waar u iedere dag moest werken, antwoordt u: 'het was een kamer zoals hier met tafel, computers en ook kasten om dingen op te bergen. Stoelen.' (CGVS, p. 7). Gevraagd naar meer details vermeldt u ook nog een prullenbak (CGVS, p. 7). Wanneer u er op wordt gewezen dat u volgens uw verklaringen iedere dag enkel deze twee kantoren moest schoonmaken dus dat u wel wat meer details over de kamers zou moeten kunnen vertellen, begint u over de andere kantoren die er waren en zegt u dat uw taak enkel het schoonmaken was (CGVS, p. 7). Het is echter volstrekt onaannemelijk dat u geen gedetailleerd beeld kunt schetsen van de twee kantoren waar u zes dagen per week moest schoonmaken.

Daarnaast is het ook vreemd dat u zegt dat u iedere dag dezelfde kantoren moest schoonmaken en dit zes dagen per week. U zegt wel dat u over de middag ook de straat moest vegen maar dat de hoofdbrok van uw werk het schoonmaken was van de twee kantoren iedere dag. Dit zou echter moeten betekenen dat u aanwezig was in de kantoren van de districtscommissaris en adjunct-commissaris tijdens hun werkuren. U geeft dit ook aan en zegt dat er veel mensen langs kwamen om dingen te vragen (CGVS, p. 7). Gevraagd om hier voorbeelden van te geven kunt u echter enkel zeggen dat mensen hun belastingen kwamen afgeven. Verdere voorbeelden kunt u hier niet van geven (CGVS, p. 7-8). Dit is opnieuw weinig overtuigend.

Over hoe u die job hebt gekregen weet u enkel te zeggen dat uw moeder, die voorheen in het districtshuis werkte, te oud was geworden voor de job en had gezegd dat u de job van haar kon overnemen. U zegt dat u niet werd geïnterviewd of gescreend (CGVS, p. 8). Het is echter onwaarschijnlijk te noemen dat ze iemand zouden aannemen voor een job met vrije toegang tot de commissaris en adjunct-commissaris zonder deze persoon te screenen. Hoewel u zegt dat u iedere dag het kantoor van de districtscommissaris moest schoonmaken terwijl de commissaris aanwezig was, blijkt u geen gedetailleerde beschrijving van de man te kunnen geven. Gevraagd hiernaar antwoordt u: 'hij is lang, donkere huidskleur, hij is lang, hij is niet oud. Dat is alles' (CGVS, p. 9). Gevraagd naar meer details over de man zegt u ook nog dat hij niet dik en niet dun is en dat hij groene ogen heeft (CGVS, p.9). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u geen gedetailleerdere beschrijving kunt geven van uw baas, gelet op het feit dat u hem iedere dag zag terwijl u zijn kantoor schoonmaakte.

U zegt ook dat er in de periode dat u problemen kende een nieuw districtshoofd werd aangesteld. Gevraagd hiernaar zegt u dat het de verkiezing van het nieuwe districtshoofd betrof en dat het nieuwe districtshoofd gekozen werd door het vorig districtshoofd en 'anderen van de provincie' (CGVS, p. 14). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat in april 2015 het districtshoofd van Dharkanley inderdaad is vervangen maar niet zoals u zegt. De vorige is ontslaan en vervangen door Cumar Meyre Macaw op rechtstreeks decreet van de minister van binnenlandse zaken Abdurahman Mohhamed Hussein. Het is andermaal volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou weten dat uw werkgever, het districtshoofd die u iedere dag zag, ontslagen was op bevel van de minister en vervangen werd, eveneens op bevel van de minister.

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot uw contacten met Al-Shabaab eveneens ongeloofwaardig.

Gevraagd om te vertellen wat er allemaal gezegd is tijdens de twee keer dat u werd opgebeld door Al-Shabaab kunt u weinig vertellen. Over het eerste telefoontje zegt u dat er gezegd werd: 'U bent muurtid, u werkt voor de ongelovigen. We weten alles waar je naartoe gaat en wat je doet, je moet doen wat we je vragen' (CGVS, p. 12). Over het tweede telefoontje zegt u dat ze zeiden: 'We weten alles over je, we weten waar je naartoe gaat, we willen dat je dingen voor ons doet, of we komen naar jou of jij komt naar ons' (CGVS, p. 12). Deze beschrijvingen kunnen moeilijk als doorleefd gezien worden. Logischerwijs mag verwacht worden dat u hier wat meer details over zou kunnen vertellen, gezien dat dit de aanleiding was van uw problemen met Al-Shabaab.

U verklaart ook dat u tijdens het eerste telefoontje de telefoon gewoon ophing omdat u dacht dat het om een grap ging (CGVS, p. 12-13). Gevraagd waarom u dacht dat het een grap was, antwoordt u: 'ik had het niet verwacht, dat was de allereerste keer dat ze belden' (CGVS, p. 13). Aangespoord om hier dieper op in te gaan zegt u dat u dacht het om een grap ging omdat ze niet persoonlijk naar u waren gekomen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u dan wel geloofde dat het serieus was na het tweede telefoontje zegt u dat dat is omdat ze de term 'muurtid' (ongelovige) gebruikten en dat enkel Al-Shabaab dit doet (CGVS, p. 13). Nochtans had u iets eerder gezegd dat ze u in het eerste telefoontje ook muurtid noemden (CGVS, p. 12). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u dit niet gezegd hebt (CGVS, p. 13). U kunt met andere woorden geen enkele aannemelijke uitleg geven waarom u na het eerste telefoontje zou denken dat het om een grap ging en na het tweede telefoontje opeens overtuigd was van de ernst van de dreiging. Gevraagd waarom u niet stopte met uw werk na de bedreigingen van Al-Shabaab antwoordt u dat u moest zorgen voor inkomen voor uw familie (CGVS, p. 13). Het is echter vreemd dat u, ondanks de ernstige dreiging waar u zich van bewust was, toch hebt verder gewerkt en bijvoorbeeld geen ander werk hebt gezocht. U hebt bovendien ook geen enkele voorzorgs – of veiligheidsmaatregel genomen na de telefoontjes van Al-Shabaab (CGVS, p. 18). U zegt dat u uw problemen na de dreigtelefoontjes wel hebt verteld aan uw moeder en de districtscommissaris. Uw moeder zei dat alles wel goed zou komen en de commissaris zei dat hij u niet kon helpen aangezien zij zelf dagelijks werden bedreigd maar dat u wel mocht blijven werken als u wou (CGVS, p. 12-13). Het is echter volstrekt onlogisch dat de commissaris geen enkel gevolg zou geven aan het feit dat dat mensen van Al-Shabaab iemand proberen te rekruteren die dagelijks toegang heeft tot zijn kantoor, zoals bij u het geval was.

Ten derde zijn uw verklaringen over uw ontvoering, gevangenschap en vrijlating ook bijzonder summier en ondoorleefd te noemen.

Zo werd u gevraagd wat uw aanvallers allemaal zeiden tegen u toen u werd ontvoerd en opgesloten. U zegt dat ze zeiden dat u moest stil zijn en dat er verder 'helemaal niets' gezegd werd (CGVS, p. 15). De tweede nacht dat u daar was werd u een telefoon gegeven. Een man genaamd M., de leider van de mensen die u ontvoerd hadden, was aan de lijn (CGVS, p. 12). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u na het telefoontje met M. werd geslagen, geschopt en verkracht, verandert u opeens uw verklaringen en zegt u dat u eerst werd mishandeld en daarna met M. sprak en dat u niets mocht zeggen over de mishandelingen tegen hem (CGVS, p. 15).

Wanneer u wordt gewezen op deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen zegt u dat u dit niet zo bedoelde (CGVS, p. 15). Deze verklaring is echter niet afdoende voor het feit dat u zo'n grove fout maakt in uw chronologie.

Over het telefoontje met de M. kunt u ook maar enkele algemeenheden vertellen, zoals dat hij zei dat u met hen moest samenwerken en dat u moest kiezen tussen samenwerken of vermoord worden (CGVS, p. 15). Gevraagd naar uw reactie op wat M. zei zegt u dat u 'ok, ja, ok' zei (CGVS, p. 16). Meer info over dit telefoontje kunt u niet geven. Nochtans mag verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over het telefoontje met de baas van uw aanvallers.

U verklaart dat u de derde nacht werd bevrijd doordat het gebouw werd aangevallen door troepen. U zegt echter ook dat u het bewustzijn verloor vanaf het moment de soldaten in uw cel binnenkwamen en u vonden (CGVS, p. 16). Het volgende dat u zich herinnert is dat u wakker word in het ziekenhuis. Over het hoe of waarom van de aanval hebt u geen informatie (CGVS, p. 16). Ten eerste is het bijzonder toevallig dat u net op dat moment flauwvalt waardoor u geen informatie over het verdere verloop van de aanval kunt geven, daarenboven is het ook ongeloofwaardig dat u geen verdere informatie over de aanval kunt geven. Gevraagd hiernaar zegt u: 'ik weet het niet. Mijn familie, ik was vermist, iedereen wist het, ik zou het niet weten' (CGVS, p. 16). U kunt geen verdere informatie geven hieromtrent. Nochtans mag verwacht worden dat, indien u inderdaad bewusteloos was en dus niet op de hoogte was, u deze informatie wel zou vragen en krijgen van uw man of de rest van uw familie nadat u wakker was geworden in het ziekenhuis.

De door u voorgelegde geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. U identiteitsgegevens en nationaliteit staan in deze beslissing immers niet ter discussie.

Wat betreft de door u voorgelegde Belgische medische en psycho-medische attesten dient te worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat u kampt met psycho- medische problemen die onder meer het gevolg zijn van de reeds door u ondergane vrouwelijke genitale verminking. Wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd naar de reden voor het neerleggen van het attest betreffende de door u ondergane VGV verwijst u in eerste instantie naar de medische problemen die u ten gevolge van uw besnijdenis heeft (CGVS, p. 19). U stelt dat u nog steeds klachten heeft door uw besnijdenis, waaronder menstruatieproblemen. De door u ingeroepen medische redenen houden op zich echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Toen u vervolgens werd gevraagd of het medische attest inzake uw besnijdenis iets te maken heeft met een mogelijke vrees bij terugkeer, verwees u naar uw vluchtverhaal dat niet geloofwaardig werd geacht (CGVS, p. 19). Voor het overige dient opgemerkt te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus.

UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster licht in haar verzoekschrift toe als volgt:

II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt allereerst dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekende partij als schoonmaakster in het districtsgebouw:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft nochtans tijdens het gehoor weldegelijk aangegeven waar zij werkte: p. 6 CGVS gehoor

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6]

En

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6-7]

Haar job hield niet meer in dan dat. Verwerende partij bleef aandringen op details, terwijl verzoekende partij uitgebreid over haar job, over de kantoren, over het districtshoofd,... vertelde. Zij moest de bureaus schoonmaken, vloeren dweilen, prullenbakken legen, enz.

Wat meer verwachtte verwerende partij dat verzoekende partij zou vertellen over haar job? Zij beschreef het kantoor en haar werkzaamheden: p. 7 CGVS gehoor

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7]

Zo stelt verwerende partij ook vreemd te vinden dat verzoekende partij altijd maar kantoren moest kuisen. Niets is echter minder waar! Zij moest inderdaad elke dag zorgen dat de kantoren proper waren, maar moest bijvoorbeeld ook de straat vegen en het gebouw in het algemeen proper houden: p. 7 CGVS gehoor

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7]

Verwerende partij mag de erg jeudige leeftijd van verzoekende partij, haar gebrek aan opleiding en de omstandigheden waarin zij diende te overleven niet uit het oog verliezen bij de beoordeling van het asielrelaas. Verzoekende partij heeft alle informatie gegeven die zij zich kon herinneren.

Verzoekende partij legt thans ook haar originele 'personal ID card' card' neer, waarop duidelijk vermeld wordt dat zij als kuisvrouw werkte. (stuk 12)

II.1.3. Vervolgens stelt verwerende partij de problemen van verzoekende partij met Al Shabab in vraag:

[citaat bestreden beslissing]

Wanneer verzoekende partij een eerste keer gecontacteerd werd door Al Shabab, hechtte zij geen geloof aan de bedreigingen en hoopte zij dat het om een grap ging. Zij was immers geen hooggeplaatst persoon, noch was zij politiek actief. Zij had ook nooit eerder enige problemen gekend met Al Shabab of persoonlijk aangesproken geweest door hen. Vandaar ook dat zij haar werkzaamheden bleef verder zetten in de hoop dat het bij die ene keer (als grap) zou blijven. Bovendien werd zij ook door het districtshoofd gerust gesteld, dat dergelijke dreigementen wel vaker voorkomen en dat zij het niet ernstig diende te nemen: p. 13 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12-13]

Wanneer verzoekende partij echter een tweede keer gecontacteerd werd, kon zij niet anders dan te geloven dat haar leven werkelijk in gevaar was. Verwerende partij stelt – erg makkelijk – dat het vreemd is dat verzoekende partij niet gestopt is met werken en een ander werk gezocht heeft. Niet alleen is het bijzonder moeilijk voor een jonge vrouw om werk te vinden, zij moest ook blijven verder werken om voor haar en voor haar familie te kunnen zorgen. Zondermeer stellen dat verzoekende partij gewoon een andere job had moeten zoeken, is dan ook niet ernstig. Verzoekende partij heeft dit ook uitvoerig uiteen gezet tijdens het gehoor: p. 13 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13]

II.1.4. Verwerende partij stelt geen geloof te hechten aan de ontvoering, gevangenschap en vrijlating van verzoekende partij:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij werd gevangen genomen, mishandeld en verkracht. Verwerende partij zal begrijpen dat dit een enorm traumatische gebeurtenis was, waarvan verzoekende partij tot op heden de gevolgen van moet dragen. Zij heeft hierover uitvoerig verteld tijdens het CGVS gehoor: p. 14-15

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14-15]

Zij heeft ook leterlijk aangegeven getraumatiseerd te zijn door de gebeurtenissen: p. 16 CGVS gehoor

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15]

Verzoekende partij begrijpt niet waar verwerende partij tegenstrijdigheden meent te kunnen vaststellen?! Immers, op het moment dat zij ontvoerd werd en in de wagen gesleept werd, werd haar niet veel gezegd, maar werd zij reeds geslagen en mishandeld.

De tweede dag kreeg zij dan M. aan de lijn, en haar ontvoerders deelden haar mee dat zij niets over de mishandeling en verkrachting mocht zeggen aan M., want dat het anders nog erger zou worden voor haar:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15]

Verwerende partij zoekt spijkers op laag water en verwijt verzoekende partij tegenstrijdigheden die er gewoonweg geen zijn. Verwerende partij is erg onredelijk en zonder enige inlevingsvermogen te werk gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en verliest het profiel van een jonge, kwetsbare, mishandelde en verkrachte vrouw volledig uit het oog!

II.1.5. Tenslotte stelt verwerende partij geen rekening te moeten houden met de medische stukken die door verzoekende partij werden neergelegd en waarin de behandelende arts vaststelt dat verzoekende partij nog steeds kamp met psychische en fysieke problemen ten gevolge van de besnijdenis:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij wenst in die zin te verwijzen naar enkele recente arresten waarin Uw Raad vaststelde dat een vrees voor vervolging aanwezig kan blijven door een vroegere mishandeling. Uw Raad stelde dat de psychologische en fysieke gevolgen van een mishandeling gedurende het hele leven van het slachtoffer kunnen blijven voortduren. (arrest RVV n° 177 178 van 27 oktober 2016) (stuk 13)

[citaat stuk 13, p. 11]

Uw raad stelt in dit arrest uitdrukkelijk dat dwingende redenen voortvloeiende uit vorige vervolgingen ertoe kunnen lijden dat het vluchtelingenverdrag van toepassing blijft, ook al is de vervolging niet langer actueel. Het CGVS moet daarbij rekening houden met de persoonlijke ervaringen van de verzoekster, haar individuele psychische staat, de omvang van de psychische en fysieke gevolgen en alle andere omstandigheden die de verzoekster aanhaalt als zijnde relevant.

In het hierboven aangehaald arrest constateerde Uw Raad op basis van de verklaringen van de Turkse vrouw en de medische documenten die werden aangebracht dat de mishandeling van de vrouw ernstige fysieke en psychische gevolgen veroorzaakte. De Raad oordeelt dat de Turkse vrouw voldoende aantoonde dat ze psychologisch intens en ernstig lijdt en heel kwetsbaar is.

In casu heeft verzoekende partij tal van medische documenten aangebracht die haar erg kwetsbare psychische toestand aantonen.

Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat de medische redenen geen verband zouden houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

II.1.6. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen.

Verwerende partij legt het volledige asielrelaas en medische en psychische toestand van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!

II.2 Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen³, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 6 september 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo stelt citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32: [citaat]

COI Focus p. 33: [citaat]

EN [citaat]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Darkenley, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die hevig getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37: [citaat]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22: [citaat]

De COI-Focus stelt verder (p. 33): [citaat]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57): [citaat]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).
- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)
- 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9)
- 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)
- 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan." ²¹

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks.

At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refoulement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For 22

Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Darkenley) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na meer dan een jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- Artikel "Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege" van The Guardian van 22 januari 2016 (stuk 3)
- Artikel "Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and 'kill nine'" van The Telegraph van 26 februari 2016 (stuk 4)
- Artikels "Car Bomb Explodes Outside Restaurant in Somalia, Kills At Least 5", "Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack" en "Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu" van NDTV van 1 april 2016, van Garowe van 11 april 2016 en van Muslim News van 9 april 2016 (stuk 5)
- Artikel "Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu" van Newsweek van 19 april 2016 (stuk 6)
- Artikel "Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu" van Al Jazeera van 2 juni 2016 (stuk 7)
- "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van 16 mei 2016 (stuk 8)
- Artikel "Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden" van De Morgen van 25 juni 2016 (stuk 9)
- Artikel "Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu" van De Morgen van 26 juli 2016 (stuk 10)
- Artikel "At least seven dead in al-Shabaab attack on Mogadishu restaurant" van The Telegraph van 26 augustus 2016 (stuk 11)
- Personal ID card verzoekende partij (stuk 12)
- RvV 27 oktober 2016, nr. 177 178 (stuk 13)

2.1.3. In de nota met opmerkingen licht de Commissaris-generaal toe dat geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 6 september 2016 als bijlage.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het louter herhalen van haar verklaringen, hetgeen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten; het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Waar verzoekster zich afvraagt wat de Commissaris-generaal nog meer verwacht dat zij zou vertellen over haar werkzaamheden, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing terecht opmerkte dat verzoekster, gelet op het feit dat zij verklaarde zes dagen per week dezelfde twee kantoren te moeten schoonmaken (met uitzondering van enkele uren 's middags wanneer zij de straat moest vegen) (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7), in staat zou moeten zijn om meer gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent haar werkzaamheden. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Verzoeksters verwijzingen naar haar jeugdige leeftijd, beperkte scholing en moeilijke levensomstandigheden kunnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet herstellen, aangezien redelijkerwijs ook van een persoon met dergelijk profiel verwacht kan worden dat zij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven.

Verzoekster weerlegt geenszins de motivering dat het niet geloofwaardig is dat zij na de bedreigingen door Al Shabaab is blijven doorwerken als schoonmaakster in het districtsgebouw door te stellen dat zij geen andere mogelijkheid had, waarbij zij zich beperkt tot het louter parafraseren en herhalen van haar verklaringen.

Ook het motief dat verzoeksters verklaringen over haar vermeende ontvoering door Al Shabaab niet aannemelijk zijn, wordt niet in een ander daglicht gesteld door vast te stellen dat zij hierover uitgebreid heeft verteld en te poneren dat zij getraumatiseerd is door deze gebeurtenis.

Verzoekster kan bovendien geenszins worden bijgetreden dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over deze ontvoering. Verzoekster verklaarde tijdens het CGVS-interview dat zij geslagen en vervolgens verkracht werd na het telefoongesprek met M. (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12). Later tijdens hetzelfde interview verklaart verzoekster echter dat zij reeds geslagen en verkracht werd voordat M. haar opbelde, en dat zij hierover niets mocht zeggen tijdens het telefoongesprek (CGVS-gehoorverslag, p. 14). Wanneer verzoekster geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, kon zij hiervoor geen verklaring geven maar stelde slechts "zo bedoelde ik het niet, sorry als ik het zo heb gezegd, dit is correct" (CGVS-gehoorverslag, p. 14), waarmee zij echter geenszins afbreuk doet aan deze flagrante tegenstrijdigheid. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster met degelijke tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnt.

Wat betreft verzoeksters aanhoudende fysieke en psychische problemen als gevolg van haar besnijdenis, merkt de Raad op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 13) niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

"Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw werk als schoonmaakster in het districtsgebouw ongeloofwaardig zijn.

Zo wordt u tijdens het gehoor gevraagd waar u werkte. U antwoordt hierop dat u werkte in het districtsgebouw (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd om wat specifieker te zijn, antwoordt u dat elk district een districtsgebouw heeft en dat u het uwe moest schoonmaken (CGVS, p.6). De vraag wordt u nog drie maal gesteld zonder dat u er een antwoord op kunt geven. Uiteindelijk zegt u dat het een groot gebouw was, gelegen tegenover het politiekantoor en dat de kleuren geel, wit en blauw waren. In het gebouw zelf waren verschillende kantoren. Gevraagd hoe de twee kantoren, die van de districtscommissaris en de adjunct-commissaris, eruit zagen waar u iedere dag moest werken, antwoordt u: 'het was een kamer zoals hier met tafel, computers en ook kasten om dingen op te bergen. Stoelen.' (CGVS, p. 7). Gevraagd naar meer details vermeldt u ook nog een prullenbak (CGVS, p. 7). Wanneer u er op wordt gewezen dat u volgens uw verklaringen iedere dag enkel deze twee kantoren moest schoonmaken dus dat u wel wat meer details over de kamers zou moeten kunnen vertellen, begint u over de andere kantoren die er waren en zegt u dat uw taak enkel het schoonmaken

was (CGVS, p. 7). Het is echter volstrekt onaannemelijk dat u geen gedetailleerd beeld kunt schetsen van de twee kantoren waar u zes dagen per week moest schoonmaken.

Daarnaast is het ook vreemd dat u zegt dat u iedere dag dezelfde kantoren moest schoonmaken en dit zes dagen per week. U zegt wel dat u over de middag ook de straat moest vegen maar dat de hoofdbrok van uw werk het schoonmaken was van de twee kantoren iedere dag. Dit zou echter moeten betekenen dat u aanwezig was in de kantoren van de districtscommissaris en adjunct-commissaris tijdens hun werkuren. U geeft dit ook aan en zegt dat er veel mensen langs kwamen om dingen te vragen (CGVS, p. 7). Gevraagd om hier voorbeelden van te geven kunt u echter enkel zeggen dat mensen hun belastingen kwamen afgeven. Verdere voorbeelden kunt u hier niet van geven (CGVS, p. 7-8). Dit is opnieuw weinig overtuigend.

Over hoe u die job hebt gekregen weet u enkel te zeggen dat uw moeder, die voorheen in het districtshuis werkte, te oud was geworden voor de job en had gezegd dat u de job van haar kon overnemen. U zegt dat u niet werd geïnterviewd of gescreend (CGVS, p. 8). Het is echter onwaarschijnlijk te noemen dat ze iemand zouden aannemen voor een job met vrije toegang tot de commissaris en adjunct-commissaris zonder deze persoon te screenen. Hoewel u zegt dat u iedere dag het kantoor van de districtscommissaris moest schoonmaken terwijl de commissaris aanwezig was, blijkt u geen gedetailleerde beschrijving van de man te kunnen geven. Gevraagd hiernaar antwoordt u: 'hij is lang, donkere huidskleur, hij is lang, hij is niet oud. Dat is alles' (CGVS, p. 9). Gevraagd naar meer details over de man zegt u ook nog dat hij niet dik en niet dun is en dat hij (...) ogen heeft (CGVS, p.9). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u geen gedetailleerdere beschrijving kunt geven van uw baas, gelet op het feit dat u hem iedere dag zag terwijl u zijn kantoor schoonmaakte.

U zegt ook dat er in de periode dat u problemen kende een nieuw districtshoofd werd aangesteld. Gevraagd hiernaar zegt u dat het de verkiezing van het nieuwe districtshoofd betrof en dat het nieuwe districtshoofd gekozen werd door het vorig districtshoofd en 'anderen van de provincie' (CGVS, p. 14). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat in april 2015 het districtshoofd van Dharkanley inderdaad is vervangen maar niet zoals u zegt. De vorige is ontslaan en vervangen door Cumar Meyre Macaw op rechtstreeks decreet van de minister van binnenlandse zaken Abdurahman Mohhamed Hussein. Het is andermaal volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou weten dat uw werkgever, het districtshoofd die u iedere dag zag, ontslagen was op bevel van de minister en vervangen werd, eveneens op bevel van de minister.

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot uw contacten met Al-Shabaab eveneens ongeloofwaardig.

Gevraagd om te vertellen wat er allemaal gezegd is tijdens de twee keer dat u werd opgebeld door Al-Shabaab kunt u weinig vertellen. Over het eerste telefoontje zegt u dat er gezegd werd: 'U bent muurtid, u werkt voor de ongelovigen. We weten alles waar je naartoe gaat en wat je doet, je moet doen wat we je vragen' (CGVS, p. 12). Over het tweede telefoontje zegt u dat ze zeiden: 'We weten alles over je, we weten waar je naartoe gaat, we willen dat je dingen voor ons doet, of we komen naar jou of jij komt naar ons' (CGVS, p. 12). Deze beschrijvingen kunnen moeilijk als doorleefd gezien worden. Logischerwijs mag verwacht worden dat u hier wat meer details over zou kunnen vertellen, gezien dat dit de aanleiding was van uw problemen met Al-Shabaab.

U verklaart ook dat u tijdens het eerste telefoontje de telefoon gewoon ophing omdat u dacht dat het om een grap ging (CGVS, p. 12-13). Gevraagd waarom u dacht dat het een grap was, antwoordt u: 'ik had het niet verwacht, dat was de allereerste keer dat ze belden' (CGVS, p. 13). Aangespoord om hier dieper op in te gaan zegt u dat u dacht het om een grap ging omdat ze niet persoonlijk naar u waren gekomen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u dan wel geloofde dat het serieus was na het tweede telefoontje zegt u dat dat is omdat ze de term 'muurtid' (ongelovige) gebruikten en dat enkel Al-Shabaab dit doet (CGVS, p. 13). Nochtans had u iets eerder gezegd dat ze u in het eerste telefoontje ook muurtid noemden (CGVS, p. 12). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u dit niet gezegd hebt (CGVS, p. 13). U kunt met andere woorden geen enkele aannemelijke uitleg geven waarom u na het eerste telefoontje zou denken dat het om een grap ging en na het tweede telefoontje opeens overtuigd was van de ernst van de dreiging. Gevraagd waarom u niet stopte met uw werk na de bedreigingen van Al-Shabaab antwoordt u dat u moest zorgen voor inkomen voor uw familie (CGVS, p. 13). Het is echter vreemd dat u, ondanks de ernstige dreiging waar u zich van bewust was, toch hebt verder gewerkt en bijvoorbeeld geen ander werk hebt gezocht. U hebt bovendien ook geen enkele voorzorgs – of veiligheidsmaatregel genomen na de telefoontjes van Al-Shabaab (CGVS, p. 18). U zegt dat u uw problemen na de dreigtelefoontjes wel hebt verteld aan uw moeder en de districtscommissaris. Uw moeder zei dat alles wel goed zou komen en de commissaris zei dat hij u niet kon helpen aangezien zij zelf dagelijks werden bedreigd maar dat u wel mocht blijven werken als u wou (CGVS, p. 12-13). Het is echter volstrekt onlogisch dat de commissaris geen enkel gevolg zou geven aan het feit dat dat mensen van Al-Shabaab iemand proberen te rekruteren die dagelijks toegang heeft tot zijn kantoor, zoals bij u het geval was.

Ten derde zijn uw verklaringen over uw ontvoering, gevangenschap en vrijlating ook bijzonder summier en ondoorleefd te noemen.

Zo werd u gevraagd wat uw aanvallers allemaal zeiden tegen u toen u werd ontvoerd en opgesloten. U zegt dat ze zeiden dat u moest stil zijn en dat er verder 'helemaal niets' gezegd werd (CGVS, p. 15). De tweede nacht dat u daar was werd u een telefoon gegeven. Een man genaamd M., de leider van de mensen die u ontvoerd hadden, was aan de lijn (CGVS, p. 12). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u na het telefoontje met M. werd geslagen, geschopt en verkracht, verandert u opeens uw verklaringen en zegt u dat u eerst werd mishandeld en daarna met M. sprak en dat u niets mocht zeggen over de mishandelingen tegen hem (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gewezen op deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen zegt u dat u dit niet zo bedoelde (CGVS, p. 15). Deze verklaring is echter niet afdoende voor het feit dat u zo'n grove fout maakt in uw chronologie.

Over het telefoontje met de M. kunt u ook maar enkele algemeenheden vertellen, zoals dat hij zei dat u met hen moest samenwerken en dat u moest kiezen tussen samenwerken of vermoord worden (CGVS, p. 15). Gevraagd naar uw reactie op wat M. zei zegt u dat u 'ok, ja, ok' zei (CGVS, p. 16). Meer info over dit telefoontje kunt u niet geven. Nochtans mag verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over het telefoontje met de baas van uw aanvallers.

U verklaart dat u de derde nacht werd bevrijd doordat het gebouw werd aangevallen door troepen. U zegt echter ook dat u het bewustzijn verloor vanaf het moment de soldaten in uw cel binnenkwamen en u vonden (CGVS, p. 16). Het volgende dat u zich herinnert is dat u wakker word in het ziekenhuis. Over het hoe of waarom van de aanval hebt u geen informatie (CGVS, p. 16). Ten eerste is het bijzonder toevallig dat u net op dat moment flauwvalt waardoor u geen informatie over het verdere verloop van de aanval kunt geven, daarenboven is het ook ongeloofwaardig dat u geen verdere informatie over de aanval kunt geven. Gevraagd hiernaar zegt u: 'ik weet het niet. Mijn familie, ik was vermist, iedereen wist het, ik zou het niet weten' (CGVS, p. 16). U kunt geen verdere informatie geven hieromtrent. Nochtans mag verwacht worden dat, indien u inderdaad bewusteloos was en dus niet op de hoogte was, u deze informatie wel zou vragen en krijgen van uw man of de rest van uw familie nadat u wakker was geworden in het ziekenhuis.

De door u voorgelegde geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. U identiteitsgegevens en nationaliteit staan in deze beslissing immers niet ter discussie.

Wat betreft de door u voorgelegde Belgische medische en psycho-medische attesten dient te worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat u kampt met psycho- medische problemen die onder meer het gevolg zijn van de reeds door u ondergane vrouwelijke genitale verminking. Wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd naar de reden voor het neerleggen van het attest betreffende de door u ondergane VGV verwijst u in eerste instantie naar de medische problemen die u ten gevolge van uw besnijdenis heeft (CGVS, p. 19). U stelt dat u nog steeds klachten heeft door uw besnijdenis, waaronder menstruatieproblemen. De door u ingeroepen medische redenen houden op zich echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Toen u vervolgens werd gevraagd of het medische attest inzake uw besnijdenis iets te maken heeft met een mogelijke vrees bij terugkeer, verwees u naar uw vluchtverhaal dat niet geloofwaardig werd geacht (CGVS, p. 19). Voor het overige dient opgemerkt te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld."

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden integraal overgenomen door de Raad.

De Raad merkt op dat verzoekster haar 'personal ID card' neerlegt, waar haar beroep als schoonmaakster op vermeld staat. Dienaangaande merkt de Raad op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Bovendien bevat het document geen stempel of een andere vorm van authenticatie, en is de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook relatief, aangezien uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 18, nr. 2), met name de "COI Focus, Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van Cedoca van 9 september 2016, blijkt dat corruptie in Somalië wijdverspreid is en tal van Somalische documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de naam van verzoeksters moeder op haar kaart (Raxmo Hilowle macalin) verschilt van de naam die verzoekster opgegeven heeft bij aanvang van de asielpprocedure (Rahma Mocalin) (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 5) en met die opgenomen in haar geboortecertificaten (Rawmo Hilowle Macalin en Rahmo Hilowle Moalim) (Documenten neergelegd door asielzoeker, stuk 17, nr. 1 en 2), hetgeen andermaal afbreuk doet aan de authenticiteit van het neergelegde document. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster geen melding maakte van het bezit van dergelijk document tijdens het CGVS-interview, hoewel haar expliciet gevraagd werd hoe zij binnengeraakte in het districtsgebouw en welke veiligheidsmaatregelen er golden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9-10). Het door verzoekster neergelegde document volstaat aldus niet om de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoekster en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters verwijzingen naar stukken uit de actuele landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de beoordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. “UNHCR’s Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)” van 30 mei 2016 waarnaar verzoekster verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoekster in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels en de actuele landeninformatie zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoekster algemeen wijst op haar “*verwestering*” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat zij nog steeds contact heeft met haar echtgenoot en moeder, die in Mogadishu wonen. Aangezien geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoeksters asielrelaas, kan bovendien evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat haar ouders en echtgenoot na haar vertrek uit Mogadishu nog bedreigingen zouden ontvangen hebben van Al Shabaab (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18; DVZ-verklaring, stuk 15, p. 5-6). Bijgevolg meent de Raad dat verzoekster zich in Mogadishu kan beroepen op hun steun en bescherming.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP